

Шевченко на Житомирщині

Три шляхи, якими мандрував Кобзар у нашому краї

У 1845 році, закінчивши Академію мистецтв, Тарас Григорович Шевченко деякий час працював у складі графічної комісії в Києві. Вона вивчала й описувала пам'ятки старовини, збирала легенди, перекази, народні пісні, виявляла різні історичні документи.

21 вересня 1846 року вільний художник Шевченко вирушив за завданням цієї комісії на Поділля і Волинь. Він виїхав з Кам'янця-Подільського і через дві доби, подолавши 276 верст, через Проскурів, Летичів, Хмельник, Бердичів, Кодню прибув до Житомира.

Літератори та краєзнавці й досі ламають списи з приводу того, чи насправді Шевченко відвідував Кодню - місце страсти учасників гайдамацького повстання. Зокрема, свого часу письменник Олексій Опанасюк стверджував, що Тарас Шевченко, слідуючи з Бердичева до Житомира, спеціально заїхав до Кодні, аби вклонитися могилі гайдамаків. Натомість, дехто категорично відкидає таку поїздку. Насправді ж, Шевченко, якби навіть і не хотів потрапити до цього славного містечка, все одно побував би тут, адже старий шлях із Бердичева до Житомира, яким він їхав поштовими, до побудови в кінці XIX ст. нового шосе, пролягав саме через Кодню.

Інша справа, навряд чи Коб-

зареві вдалося під час короткочасної зупинки екіпажу на поштової станції побувати на могилах. Хоча, подекуди, що оті могили були зовсім не там, де тепер стоїть пам'ятний знак, а десь на городищі, тобто в центрі села, побіля старої житомирсько-бердичівської дороги. Принаймні, проїжджаючи згаданого дорогою повз стару Миколаївську церкву, поет точно бачив і, напевно, вклонився їй. На щастя, цей дивний храм у класицистичних мотивах зберігся до наших днів і охороняється державою як пам'ятка архітектури національного значення. Неподалік згаданого городища вже за часів Незалежної України виріс величний пам'ятник Кобзареві.

Наступним пунктом перебування Великого Кобзаря в наших краях став будинок губернатора у Житомирі. На цьому місці тепер знаходиться кінотеатр «Україна» (вулиця Київська, 11). До речі, навпроти згаданого будинку губернатора з 1831-го по 1862-й рік тимчасово розміщувалася Волинська губернська гімназія.

Інша адреса в нашому обласному центрі - будинок волинського архієпископа по вулиці Великій Бердичівській. Він входив до комплексу так званого «архієрейського подвір'я» (філії Почаївської лаври), де й побував Тарас Григорович. Це місце перебування у Житомирі Великого Кобзаря було свого часу відзна-

чено меморіальною дошкою, яку потім якісь нелюди вкрали.

Пізніше поет виїхав із Житомира вглиб Волині за маршрутом Новоград-Волинський-Корець-Острого-Дубно-Кременець-Почаїв. Свої враження від цієї подорожі поет залишив у повісті «Прогулка с удовольствием и не без морали». Останні сторінки твору свідчать про те, що, виконавши всі завдання, поет із Почаєва знову завітав до Житомира 25-27 жовтня.

За часів Шевченка дорога з Житомира до Новограда пролягала через Вільськ, Пулине, Соколів, Гульськ. Саме у цих населених пунктах і побував у жовтні 1846-го Великий Кобзар. Пам'ятні знаки встановлено в Гульську, а зовсім недавно - й у Вільську. Власне, цим же шляхом мандрував і Шевченків літературний герой Варнак.

У заключній частині повісті «Прогулка с удовольствием и не без морали» Тарас Шевченко від імені героя твору говорить: «Измеривши вдоль и поперек Вольнь и Подолию и дождавшись в Житомире осенней грязи, мы возвратились благополучно в Киев».

За матеріалами Георгія МОКРИЦЬКОГО, заслуженого журналіста України, голови обласної ради Українського Товариства охорони пам'яток історії і культури

Твої люди, Андрушівщино!

Вшанували солдатську вдову

На околиці Мостового, недалеко від ставка, в розмаїтті дерев заховався невеликий будиночок. Живе в ньому Кіпчук Ганна Степанівна - найстаріша жителька села, солдатська вдова.

Народилася вона в далекому 1918 році в багатодітній сім'ї. Події дитинства, юності, як кадри з кінофільму, пролітають в її спогадах. Все пам'ятає Ганна Степанівна, неначе це було вчора: і голодні 1932-1933-і, і війну, і тяжкі роки післявоєнної відбудови, коли впрягали в плуги корів і такі, як вона, солдатські вдови, орали поля, сіяли, збирали урожай.

А найчастіше згадує своє недовге заміжнє життя. Одружилися з Кіпчуком Василем Аврамовичем 9 лютого 1941 року. В 1943 році народилася їхня єдина донечка Антоніна. Після звільнення села чоловіка мобілізували на фронт. 16 березня 1944 року він загинув. Хоч недовго воював, але проявив мужність і героїзм, за що був нагороджений орденом Вітчизняної війни. Лише багато років по війні знайшли рідні могилу Василя Аврамовича в селі Губельці на Хмельниччині.

В 25 років залишившись вдовою, все своє життя жінка присвятила дочці, вихованню внуків та правнуків.

Трудилась Ганна Степанівна в колгоспі «Третя п'ятирічка», у Мостівському відділку Андрушівського бурякоградгоспу. Виконувала неписьому, часто чоловічу роботу. Біля худоби, в полі, на точку - скрізь встигала, ніколи не скаржилася. І зараз ця мудра жінка в міру можливостей працює, незважаючи на свій поважний вік. Її обличчя випромінює доброту, завжди усмінене. Ділиться жінка спогадами про прожиті життя, які тісно переплітаються з історією села, згадує односельчан, які вже відійшли за межу вічності. Нещодавно відзначила Ганна Степанівна своє 95-річчя. Вітати ювілярку приїхали найрідніші люди: внуки Вікторія з чоловіком Володимиром, Ігор з дружиною Оленою, правнуки Олександра і Дмитрик. Слова вдячності матері сказала донька Шаталова Антоніна Василівна, яка зараз постійно проживає з матір'ю.

Вітальним листом та подарунком привітали іменинницю районна рада ветеранів, голова ради ветеранів села Н. Г. Білецька, сільський голова. Лунали слова щирої подяки від рідних, сусідів. Всі бажали їй міцного здоров'я, довгих і щасливих років життя, поваги від онуків, правнуків. Хай і надалі нестаріючою залишається її душа, наповнена добром.

Валентина РОКИТЕНЕЦЬ,
Мостівський сільський голова

Його стихія - бджільництво

Село і все, що зв'язане з ним, Олег Євгенович Дем'янчук не проміняє ні на що. Він народився і виріс в одному з мальовничих куточків Андрушівщини - в с. Нехворощ, у працюючій селянській родині. Батько майже 50 років пропрацював водієм в Червононеському бурякоградгоспі. Це був один з кращих трудівників. Мати обробляла цукрові буряки.

Від батьків Олег успадкував працьовитість. З гарними оцінками закінчив 11 класів, відслужив армію, працював слюсарем на Червононеському цукрозаводі.

Ще школярем хлопчесь зацікавився бджолами. Коли його ровесники ганяли м'яч, він пильно придивлявся до маленьких крилатих трудівниць, хотів пізнати їх таємничий світ, закони існування.

По сусідству з їх родиною мешкав досвідчений бджолар Павло Микитович Хміль, який доглядав 120 бджолосімей колгоспної пасіки. Чоловік бачив, з яким інтересом хлопчина спостерігає за його роботою, тож почав брати його з собою на пасіку, розповідати, як потрібно доглядати за бджілками. Олег з вдячністю пас йому корову. Поміркувавши пасічник і вирішив підтримати хлопця - змайстрував вулик і подарував його підлітку. Радості Олега не було меж - він теж тепер бджолар.

З того часу О. Є. Дем'янчук ніколи не розлучається з бджолами, вже 26 років займається цією справою. Його дружина, працівник сільського ФАПУ Валентина Анатоліївна, розділяє захоплення чоловіка. Вони гарно і дружно живуть, своїми руками творять сімейний достаток, тримають обійстя в зразковому порядку. Господар свій вільний час проводить на пасіці - в нього 12 бджолосімей.

Як настає весна, зацвітають садки - радіє серце чоловіка, коли спостерігає за тим, як на пахучих квіточках працюють маленькі трудівниці, а все довкола наповнюється ледь вловимим гулом, ніби бджолиним вальсом. Його Олег слухає з особливою насолодою, а душу переповнює благодать.

Мед у пасічника завжди пахучий і якісний. Для підгодівлі бджіл він ніколи не використовує цукор, а підгодовує їх медом. Всі, хто купує у нього мед, вдячні за цілющий продукт.

Зичу бджоларю і його родині здоров'я і щасливої долі. Нехай цьому чоловіку вистачає сил і натхнення в праці на довгі роки.

Василь ГРЕБЕНЮК

с. Малі Мошківці

«Ми онуки твої, Тарасе!»

Напередодні 200-річчя від дня народження Тараса Григоровича Шевченка вихованці ДНЗ «Сонечко» с. Глинівці вшанували великого поета українського народу.

На тематичному занятті «Ми онуки твої, Тарасе!» діти ознайомилися з життям і творчістю Т. Г. Шевченка. Вони читали його вірші, а також поезії наших сучасників про великого сина українського народу. Були у нас і цікаві конкурси та виставки малюнків, присвячені Шевченку.

Український народ виконав заповіт Кобзаря: його шанують в незалежній Україні, в сім'ї вольній, новій.

Раїса КОЛОДУК,
завідуюча ДНЗ «Сонечко»
с. Глинівці

Для підвищення професійного рівня

Протягом трудового життя багато працівників набувають знань та навичок, які доповнюють ті, що здобувались в навчальних закладах. Підтвердження результатів неформального професійного навчання для працівника - це підґрунтя для професійного вдосконалення, зростання заробітної плати та побудови подальшої кар'єри. Особливо це важливо для забезпечення зайнятості людей старшого віку, які на ринку праці є категорією, найбільш чутливою до кризових змін в економіці.

Так, Законом України від 12.01.2012 № 4312-VI «Про професійний розвиток працівників» встановлено, що організації професійного навчання працівників здійснюється роботодавцями з урахуванням потреб власної господарської діяльності або іншої діяльності відповідно до вимог законодавства. Професійне навчання здійснюється безпосередньо у роботодавця та на договірній основі у професійно-технічних та вищих навчальних закладах, на підприємствах, в установах або організаціях. Роботодавець

може утворити окремий підрозділ з питань професійного навчання працівників або покласти ці функції на відповідних фахівців. Роботодавець можуть здійснювати формальне і неформальне професійне навчання.

Формальне професійне навчання працівників робітничим професіям включає первинну професійну підготовку, перепідготовку та підвищення кваліфікації, а працівників, які за класифікацією професій належать до категорії керівників-професіоналів і фахівців - перепідготовку, стажування, спеціалізацію та під-

вищення кваліфікації. За результатами формального навчання працівникові видається документ про освіту встановленого зразка.

Неформальне професійне навчання працівників здійснюється за їх згодою безпосередньо у роботодавця згідно з рішенням роботодавця за рахунок його коштів з урахуванням потреби власної господарської чи іншої діяльності. Для підтвердження результатів неформального навчання у складі державної служби зайнятості створюються центри визнання результатів неформального професійного навчання, які підтверджуються документом встановленого зразка про присвоєння або підвищення робітничої кваліфікації.

Любов КАЙЗЕР,
головний спеціаліст районного центру зайнятості

Колегія освітян району

Нещодавно на базі Андрушівського професійного ліцею відбулась колегія відділу освіти райдержадміністрації, де йшла мова про профорієнтаційну роботу.

Директор ліцею Сословський В. М. розповів про нормативну та матеріально-технічну бази закладу. Заступник директора з навчально-виховної роботи Кубкова І. В. інформувала присутніх про правила прийому учнів до ліцею, можливість продовження навчання, розповіла про професії, які одержують випускники навчального закладу, про працевлаштування після закінчення навчання, а також відповіла на запитання учасників колегії.

Директори навчальних закладів із зацікавленням слухали методиста Л. В. Леонеч, яка презентувала роботу всього педагогічного колективу з обдарованими учнями. Учасники колегії відвідали ліцейний музей «Народні джерела», де екскурсоводами були учні.

Лариса ЯМКОВА,
секретар педагогічної ради